

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **R. S.**, narozený dne XXX, st. přísl. Syrská arabská rep.
v zastoupení JUDr. Matěj Šedivý, advokát,
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, Michle, 170 34 Praha 7 - Holešovice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2026, č. j. OAM-719/DS-D03-HA13-2024,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svojí žalobou ze dne 15. 4. 2026 domáhá soudního přezkumu žalovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle ust. § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“), rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany, když neshledal naplnění podmínek pro její udělení.
2. Žalobce považuje předmětné rozhodnutí za nesprávné, proto i nezákonné, když mělo být vystavěno na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, který měl být navíc i chybně

vyhodnocen žalovaným. Svoji žalobní argumentaci žalobce vystavěl na jediném relevantním žalobním bodě, který rozvedl několika dílčími argumenty. Žalobce předně uvedl, že je státním příslušníkem Syrské arabské republiky, když má arabskou národnost, ale je křesťanského vyznání, politicky neangažován, svobodný a bezdětný. O udělení mezinárodní ochrany usiluje z důvodu diskriminace, které čelí v domovském státě z důvodu jeho věrovyznání, když neopomenul poukázat na zhoršenou bezpečnostní a politickou situaci v zemi původu. Žalobce se obává návratu do vlasti pro údajné konflikty s tamní bezpečností a hrozícím útlakem ze strany zastánců náboženského fanatismu. Žalobce zastává přesvědčení, že správnímu orgánu předestřel dostatečně jasný a konkrétní azylový příběh, jenž dokládá jeho obavy z pronásledování při návratu do vlasti, jakož i potenciální hrozbu závažné újmy. Žalobce namítá především nedostatečně zjištěný skutkový stav, nesprávné hodnocení aktuální situace v Sýrii a nedostatečné posouzení rizik plynoucích z jeho náboženské příslušnosti. Tvrdí, že po změně režimu v Sýrii neexistují dostatečně funkční a legitimní státní instituce schopné zajistit ochranu náboženským menšinám. Dále uvádí, že žalovaný bagatelizoval jeho obavy, nesprávně vyhodnotil podklady o zemi původu a vydal nepřezkoumatelné rozhodnutí. Žalobce se domáhá zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil tak, že považuje žalobní námitky za neopodstatněné, když nejsou podloženy objektivními fakty a důkazy. Podle žalovaného se žalobní argumentace žalobce ubírá v rovině pouhé účelové spekulace bez objektivního základu, jenž má vést pouze k legalizaci jeho setrvání na území ČR, potažmo EU. Žalovaný setrval na svém názoru, že došlo k řádnému zjištění skutkového stavu věci, na jehož základě nebyl shledán jediný důvod, pro který by bylo možné udělit nějakou formu mezinárodní ochrany. Žalovaný se ve svém vyjádření k žalobě odkázal na žalované rozhodnutí, které považuje za správné a zákonné, proto navrhnul, aby soud žalobu zamítl.
4. Na prvním místě musí soud poukázat na to, že sama okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nepředstavuje bez dalšího porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
5. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Ostatně jak konstatoval Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp.zn. III.ÚS 1889/20, „*úkolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“.* Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešily již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval.“ Za předpokladu, že se soud ztotožní s dílčí argumentací účastníka řízení, tak může na takovou skutečnost příhodně odkázat.

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č.j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka

podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (*sufficient review*). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci, něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (*expediency*), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:
 - (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
 - (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
 - (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
 - (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
 - (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.
9. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
10. Z důvodu přehlednosti a ucelenosti je třeba nejprve sumarizovat skutkové okolnosti ke dni 5. 5. 2024, kdy žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce opustil poslední místo svého pobytu ve vlasti, kterým bylo město Damašek, odkud směřoval do Libanonu, dále do Rumunska a následně do ČR v březnu 2024. Žalobce usiloval o získání mezinárodní ochrany v Německu, když jeho žádost byla předána do ČR k posouzení. Z hlediska uskutečněného následného řízení není sporováno, že žalovaný vycházel z výpovědi žalobce, z doplňujícího pohovoru po změně poměrů v Sýrii a z podkladů o zemi původu, zejména z informace OAMP ze dne 1. 9. 2025 a z materiálu EUAA z prosince 2025. Žalovaný tak dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyly splněny podmínky ani pro udělení azylu, ani pro udělení doplňkové ochrany, s čímž žalobce nesouhlasí.
11. Nejrozsáhlejší žalobní argumentace je věnována obavě z **pronásledování** a jiných forem možné perzekuce při návratu žalobce na území Sýrie z důvodu jeho náboženského vyznání. Žalobce netvrdil a netvrdí pronásledování za uplatňování politických práv a svobod. Naopak

sám uvedl, že není politicky aktivní, nemá politické přesvědčení a se státními orgány ve vlasti žádné konflikty neměl, což samo o sobě podporuje závěr o tom, že podmínky ust. § 12 písm. a) zákona o azylu zjevně naplněny nejsou. Co se týče ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tak žalobce sice poukazoval na své křesťanské vyznání a na obtížné postavení křesťanské komunity v Sýrii, avšak z jeho tvrzení nevyplývalo, že by byl vystaven individualizovanému, soustavnému nebo bezprostředně hrozícímu pronásledování právě z tohoto důvodu. Popisované verbální útoky, společenská nevraživost či poškození automobilu bez zjištěného pachatele samy o sobě nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu azylového práva. Navíc se jeví tato argumentace silně nevěrohodná, když si protiřečí ve vztahu k údajnému fyzickému napadání, když v rámci doplňujícího protokolu žalobce uvedl, že „*tlumočník zapomněl*“ takovou skutečnost dříve tlumočit. K dotazům na poničení jeho automobilu uvedl, že růženec na zpětném zrcátku vozil jako zvyk a „*ochranu před duchy*“, což se důvodně nejevilo žalovanému jako relevantní odpověď na otázku, proč takto jel do muslimské čtvrti Damašku. Obzvláště za situace, kdy žalobce současně uvedl, že v centru Damašku byla situace stabilní a že státní orgány proti němu nijak nezasahovaly. V této souvislosti nebylo možné ani přehlédnout, že žalobce se v době zmíněného incidentu s automobilem neobrátil na místní orgány (policii), proto stejně jako žalovanému, tak ani soudu není jasné, z čeho žalobce dovozuje to, že syrské orgány jako policie nefungují, či snad by byly proti jeho osobě nějak negativistické. Soud nepřehlíží, že náboženské menšiny mohou být v Sýrii vystaveny zvýšenému riziku, zejména křesťané vyskytující se v arabském státě, kde převládá islámské náboženství. Mezinárodní ochranu však nelze založit pouze na obecně nepříznivé situaci určité (minoritní) skupiny obyvatel, nýbrž na dostatečně individualizované a reálné hrozbě ve vztahu ke konkrétnímu žadateli. Taková hrozba žalobci ze správního spisu neplyne, což odůvodňuje právní hodnocení žalovaného. I ve smyslu přílehlavé judikatury platí, že odůvodněný strach z pronásledování pro náboženské důvody musí být z hlediska azylového příběhu přiměřeně pravděpodobný (viz. rozsudek NSS ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77). Stejně jako žalovaný, tak ani krajský soud nenabyl přesvědčení o tom, že by žalobci hrozilo přiměřeně či snad vysoce pravděpodobné pronásledování z náboženských důvodů v zemi původu. V otázce posuzování potencionálního pronásledování z náboženských důvodů, včetně konvertování ke křesťanství, se správní soudy už v minulosti vyjádřil tak, že správní orgány se musejí zaměřit na výsledek žadatele tak, že budou zjišťovat posouzení života žadatele před konverzí, samotný přechod k jinému náboženství a jeho znalost, jakož i třeba samotnou náboženskou aktivitu žadatele (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015-54). Takové požadavky lze vztáhnout i na žadatele, který se už hlásí ke křesťanství jako takovému, když výslovně nezmiňuje aspekty konvertování. Azylový příběh žalobce však neobsahuje žádné náznaky toho, že by pro něj představovala jeho víra nějakou konkrétní hrozbu či riziko závažné újmy, pronásledování či jiné formy perzekuce v zemi původu. Naopak z vyjádření žalobce při doplňujícím pohovoru bylo možné seznat objektivní nesrovnalosti, které kvalifikovaně zpochybňují verzi jeho azylového příběhu ve smyslu závěrů žalovaného. *In concreto* totiž žalobce na dotaz, jak se nazývá posvátná kniha křesťanství, uvedl, že se jedná o Evangelium. Tato odpověď však není správná, protože evangelium je pouhou částí Nového zákona. Při dotazu, jestli může vyjmenovat boží (křesťanské) desatero, pak žalobce vyjmenoval jen pět nebo šest přikázání. Nejen z těchto zjištění skutečně slábne přesvědčivost tvrzení žalobce, jak dovodil žalovaný.

12. Krajský soud se neztotožňuje s žalobcem v tom, že nedošlo k **dostatečnému zjištění skutkového stavu věci**. Ze správního spisu je patrné, že žalovaný provedl se žalobcem

vstupní i doplňující pohovor, reagoval na změnu poměrů v zemi původu a opatřil si aktuální podklady o situaci v Sýrii. Žalobci byla dána možnost se s podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Žalobce při seznámení s podklady neoznačil další konkrétní důkazní návrhy ani neuvedl nové individualizované skutečnosti, které by bylo třeba dále ověřovat. Žalobce ani nikterak nerozporoval pořízené podklady ze strany žalovaného, když to činí až v nynější žalobě, kdy není spokojen s výsledkem uskutečněného řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle ust. § 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tato procesní povinnost správního orgánu neznamená povinnost domýšlet za žadatele individuální skutkové okolnosti, které sám netvrdí, ale ani provádět rozsáhlou analyticko-vyhledávací činnost k podložení jednotlivých tvrzení účastníka řízení. Žalobce v řízení uváděl především obecné obavy ze stavu a vývoje v Sýrii, orientované na radikalizaci části společnosti a na údajně nejistou budoucnost křesťanů. Jen v omezené míře popsal konkrétní incidenty, přičemž ani ty nespojil s výkonem tamní státní moci, resp. mocenských orgánů, a sám výslovně uvedl, že státem diskriminován nebyl a žádné problémy se státními orgány neměl. Ve věcech mezinárodní ochrany podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, jsou správní orgány povinovány ke zjišťování bezpečnostní situace v zemi původu konkrétního žadatele o mezinárodní ochrany (srov. rozsudek KS v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 17. 6. 2025, č. j. 36 Az 1/2025-71). Tomuto požadavku ovšem žalovaný dostál, což má soud ověřeno z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, ale i celé spisové materie. Pro objektivní vyhodnocení bezpečnostní a jiné situace v zemi původu žalobce byl ze strany žalovaného využit materiál nazvaný „*Sýrie. Společná analýza situace v zemi původu a pokyny vypracované Agenturou EU pro otázky azylu (EUA) z prosince 2025*“, jakož i „*Informace OAMP z 1. 9. 2025, která hodnotila bezpečnostní a politickou situaci v Sýrii*. Nutno zdůraznit, že se jednalo o aktuální podklady, když soud zjistil, že byly datovány k 15. 1. 2026 a 1. 9. 2025.

13. Žalovaný nepochybil ani při závěru, že žalobci nehrozí skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Ve vztahu k ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu žalobce neuvedl konkrétní skutečnosti nasvědčující tomu, že by po návratu do země původu byl osobně vystaven mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, nebo jiné formě útlaču či perzekuce. Tvrzené obavy vycházejí převážně z obecné nedůvěry k budoucímu vývoji v zemi a ze subjektivního přesvědčení, že nové mocenské uspořádání není dostatečně legitimní. Tento závěr žalovaného lze považovat za důvodný, když i žalobce v rámci doplňujícího pohovoru ze dne 5. 3. 2026 do protokolu (č. l. správního spisu 118-122) výslovně uvedl: „...*pro mě válka neskončila*“, čímž reagoval na poukaz správního orgánu, že válka v Sýrii už skončila. Samotná polemika o míře legitimacy přechodných struktur však ještě neprokazuje existenci skutečného a individualizovaného nebezpečí vážné újmy ve vztahu ke žalobci. Soud nepřisvědčil ani argumentaci vztahující se k ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalovaný vycházel z podkladů, podle nichž se situace v Damašku, odkud žalobce pochází a kde naposledy žil, vyznačovala vyšší mírou stability než v jiných částech země a nedosahovala intenzity svévolného násilí zakládající vážné ohrožení každého civilisty jen z titulu přítomnosti v dané oblasti. Tento závěr není v rozporu s obsahem spisu a v něm založených podkladů. Ani sám žalobce nepopsal trvalou situaci, v níž by byl v Damašku vystaven bezprostřednímu a plošnému násilí takové intenzity, která by sama o sobě zakládala nárok na doplňkovou ochranu. Ve smyslu judikaturní požadavků týkajících se toho, že azylové důvody musejí být posuzovány vždy podle podmínek panujících v té části země původu žadatele, ze které pochází a kde má bydliště nebo kde pobýval (rozsudek NSS ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 Azs 73/2019-61) žalovaný rovněž dostál svým procesním povinností

zjištění náležitého skutkového stavu věci, o něm nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný správně poukázal na skutečnost toho, že žalobce pochází z Damašku, kde panovala klidová situace, přičemž žalobce nepředložil žádné důkazy ani věrohodná tvrzení o tom, že by tomu bylo jinak.

14. Krajský soud také poukazuje na tzv. standard přiměřené pravděpodobnosti, který nese požadavek reálného rizika pronásledování při návratu do vlasti, což se nezdá býti v nyní projednávané věci naplněno (roz. NSS ze dne 19. 9. 2019, č. j. 2 Azs 401/2018-64). Právě v této souvislosti dospěl žalovaný ke správnému závěru, že vysoká míra pravděpodobnosti nasvědčuje tomu, že žalobci nehrozí při návratu do vlasti hrozba závažné újmy na jeho právech či svobodách.
15. K námitce případné **nepřezkoumatelnosti** žalovaného rozhodnutí je třeba uvést, že toto rozhodnutí je přes některé formulační nedostatky přezkoumatelné. Je z něj zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný vycházel, jaké podklady vzal v úvahu a proč nepovažoval tvrzení žalobce za dostačující pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Z odůvodnění lze seznat úvahu správního orgánu v mezích racionální logiky, a to jak vůči azylovým důvodům, tak k důvodům doplňkové ochrany. Soud dodává, že ne každá stylistická neobratnost nebo dílčí nepřesnost činí správní rozhodnutí nepřezkoumatelným, či nezákonným. Rozhodující je, zda lze přezkoumat, proč správní orgán rozhodl právě tak, jak rozhodl. Tato podmínka je v projednávané věci splněna, když krajský soud nenaznal jedinou známku nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí či nekompletnosti spisového materiálu.
16. V poslední rovině se je třeba vyjádřit k obecné změně vládnoucího režimu v Sýrii, když významná část žaloby spočívá v obecné polemice ohledně politické situace v Sýrii s tím, zda lze současné mocenské struktury považovat za legitimní a zda jsou schopny plnit ochrannou funkci státnosti. Tato argumentace sama o sobě nemůže obstát jako důvod k udělení mezinárodní ochrany. Řízení o mezinárodní ochraně neslouží k abstraktnímu hodnocení ústavní legitimacy cizího státu. Jeho předmětem je posouzení, zda konkrétnímu žadateli hrozí konkrétní forma pronásledování nebo vážné újmy. I kdyby soud připustil, že přechodné poměry v Sýrii jsou nestabilní a institucionálně nejasné, nepostačuje to bez dalšího k závěru, že každý syrský státní příslušník, popřípadě každý syrský křesťan, splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. V této rovině žalobce neunesl břemeno tvrzení v tom směru, aby z obecných poměrů v zemi původu vyplývalo konkrétní a bezprostřední ohrožení právě jeho osoby. Z tohoto hlediska žaloba setrvává převážně v abstraktní rovině subjektivistických spekulací. Toto navíc plyne i z vlastních slovních obrátů žalobce, kde používá termínů jako „*myslím si*“ a „*informace o tom nemám*“, zejména s ohledem na dotazování se správního orgánu na možnosti klidného působení křesťanského obyvatelstva Sýrie v oblastech, které jsou ovládány Kurdy.
17. Závěrem je třeba konstatovat, že žalobce většinu závěrů žalovaného nevyvrátil žádnou věcnou či relevantní argumentací (tvrzení a důkazy), přičemž většina žalobní argumentace byla spíše spekulativně abstraktní povahy bez objektivního základu. Mnoho žalobních fragmentů skutečně vykazuje účelovou povahu, když se opírá o nahodile tvrzené skutečnosti, které nemají ve skutkových okolnostech předloženého příběhu žalobce konzistenci, kromě snad fakt o pádu Asadova režimu. Soud byl povinen se dostatečně věnovat obsahovým souvislostem spisového materiálu, tj. podkladovým informacím, které je třeba vždy hodnotit k aktuální situaci v daném státě (nyní v Syrské arabské republice) vůči

individuálním okolnostem daného případu. Tomuto požadavku žalovaný i krajský soud dostál, což vyplývá z žalovaného rozhodnutí i odůvodnění tohoto soudního rozhodnutí.

18. Krajský soud po provedeném přezkumu dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, proto je zákonné a plně přezkoumatelné, když i předložený správní spis je kompletní, což žalobce ani nerozporuje. Žalobní argumentace byla řádně vypořádána, a to v mezích zákona a intencích ustálené judikatury.
19. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
20. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 2. června 2026

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce